

MYŠLENKY NA MĚSÍC DUBEN

HEINER WILMER

TO JSI MŮJ BŮH?

- I kněz vystavuje svou víru otázkám

Vydalo nakladatelství Paulínky 2014

1. Ježíš byl jediný, kdo mohl pohlédnout své duši až na dno, navzdory hloubce, a to, co spatřil, byla tvář Otce.
2. Svátí, které uctívá církev, nebyli lidé, kteří podle našeho názoru vedli obzvláště krásný a dobrý život. Do svatosti se nevchází, do ní je člověk vtažen. Samotným Svatým.
3. Nyní, i když Tě nevidím, neslyším – kdysi jsem o Tobě věděl – Ty jsi můj Bůh, zůstáváš mým Bohem.
4. Trojjedinost si můžeme představit jako místo sestavené ze tří božských osob, které tvoří jakýsi střed. Střed lásky. Chci tam dovnitř? Přeji si tam být přizván?
5. Když se přání a vnitřní modlitba, aby ve mně Ježíš proudil, aby mě mohl On zcela proniknout, naplní a stane se darem, pak prožívám neznámou vnitřní svobodu. Svobodu, která překonává zdi, které se mi vždy zdály být příliš vysoké, nepřekonatelné.
6. Skrze Ježíšovu blízkost a útěchu pociťovali lidé psychicky a fyzicky novou sílu. Ježíšova útěcha působila v člověku, který stál stranou, který se cítil být na konci sil, novou sílu na těle i na duši.
7. Kristus ve svém utrpení čeká na mě a může mi skrze to darovat, co potřebuji, abych přestál své utrpení.
8. Mám strach zemřít – Bůh to ví. Proto Ježíš přichází na svět, proto umírá a jako první vstává k životu.
9. Život, který máme – není v našich rukách, i kdybychom ho chtěli ovlivnit, nemáme kompletní moc, kterou bychom disponovali.
10. Každá láska chce víc, stále víc, překlenuje se přes smrt. Láska, která říká, že smrtí je všemu konec, není láskou.
11. To, co se podařilo hadovi v ráji, bylo, že pokřivil zrak člověka – a člověk neviděl už věrnou podobu Boha.
12. Když mě po mnoho let tíží nějaké břemeno na duši, pak se skutečně může stát, že tělo bude mít poruchy. Duše a tělo patří k sobě.
13. Láska, která nevěří v život po smrti, nemůže být velkou láskou. Láska chce věčnost.
14. Boží plán s každým jednotlivcem je vždy větší, než si sami myslíme.
15. Nemohu-li Boha vnímat v utrpení a teď, když je všechno pochmurné a já mohu vnímat přítomnost pouze neurčitě – pak se musím spolehnout na to, co jsem věděl už dřív, čemu jsem kdysi mohl věřit.

16. My lidé chápeme svůj vzhled, své zdraví, svou krásu, všechny tyto věci jako to, co nás tvoří. A proto, když je ztratíme, ztrácíme tím sebe sama a nic nám na konci nezůstane. To je smrt. Matka všech strachů.
17. Křesťanská víra zná propasti. Bázeň před životem nevzniká při nedělní procházce. Musí být vybojována tváří v tvář propastem.
18. Když Ježíš není jen vedle mě, nýbrž zcela ve mně uvnitř, co se může ještě stát? Když je ve mně On, kdo pak ještě může být proti mně?
19. V utrpení spočívá největší pokušení – zlořečit Bohu a ztratit víru. Víím ale, že Ježíš už byl na tomto místě temnoty a zmatku před námi. Neexistuje vzdálenost od Boha v našem životě, do které by On už nevstoupil. Čeká tam na nás.
20. Když si vybavuji, odkud pocházím, jaký život jsem doposud žil, které situace jsem zvládl, když pomyslím na to, že mi byl Bůh už nablízku, pak se toho musím přidržet a nasměrovat na to svůj pohled i když zrovna k Bohu nic necítím. Je to jeden z nejobtížnějších skutků věrnosti Bohu.
21. Svatost neznamená, že je něco perfektní. Svatý je ten, kdo se modlí: „Posvět mě.“ Ten, kdo prosí: „Chci se stát zcela jiným. Chci ti patřit – bez tušení toho, jak to vypadá na konci.“
22. Když se člověk, stvořený podle Božího obrazu, pokroučí, nabývá podoby úšklebku, který zde na zemi můžeme vidět znovu a znovu.
23. Kdo pohlédne na svět, vidí, že způsobujeme rány a sami jsme zraňováni. Vina se může rozšířit jako virus.
24. Mohl bych projít potopou, mohl bych projít ohněm, kdybych neodvrátil svůj pohled od Boha.
25. Obrácení se vyplatí. Neboť existuje hlas, který je hlasitější než našeptávání mého nepřítele. Je to hlas Boží, který má nejvyšší autoritu.
26. Zním svého nepřítele. Nebudu s ním diskutovat, nenechám se jím znejistit, a když se zeptá, nedám mu žádnou odpověď, protože rozhovor s ním je pro mě příliš nebezpečný.
27. Každá lidská představa o Bohu je nedostatečná, protože Bůh je vždy ještě jiný. Je ještě větší a ještě jiný než jak si my představujeme jeho velikost a jeho jinakost.
28. Při všech selháních a chybném jednání se David nikdy neupřel od obrácení k Bohu. Proto obstál ve velké zkoušce svého života.
29. Když se dopustím násilí na nějakém stvoření tohoto světa, nezasáhnu pouze toto stvoření, ale také architekta vesmíru.
30. Ježíš nás nevykoupil ani duchaplnou ideou, ani rozmáchlou teologií. Ježíš nás zachránil skrze své tělo. Skrze svou kůži, skrze své rány, skrze svůj pot a své sliny, skrze svůj dech a svůj dotek osvobozoval lidi od jejich břemen.

**Myšlenky byly sestaveny v Pastoračním domě Velehrad v Itálii
ve spolupráci s Arcibiskupským gymnáziem v Kroměříži.**